

af KF §§ 25-27 — begrænses til at angå *kommunale vandværker*. Reglerne henlægger en række beføjelser til „kommunalbestyrelsen“. Dette vil ikke give anledning til tvivl, når vedkommende kommune er enejer af den pågældende vandforsyning. Ejers en vandforsyning af flere kommuner i fællesskab, vil forholdet i praksis oftest være det, at den fælles vandforsyning leverer vandet til de enkelte kommuner, som eventuelt tillige hver for sig indvinder vand fra egne, ældre værker, og som står som den direkte leverandør til kommunens beboere; også i dette tilfælde vil lovforslaget regler være direkte anvendelige. Skulle der være tilfælde, hvor det kommunale fællesskab står som direkte leverandør over for forbrugerne, må reglerne kunne anvendes analogisk. Man har ikke fundet det nødvendigt at give tilsvarende regler om *statsvandværker* til almen vandforsyning, da sådanne værker ikke hidtil har haft nogen praktisk betydning.

Til § 51.

Bestemmelsen, der giver kommunerne mulighed for at pålægge grundejerne udgifter til forsyningsledninger, svarer til KF § 27, stk. 1, 1. pkt., der bygger på § 3 i det københavnske regulativ af 15. maj 1945. Tilsvarende regel findes bl. a. i Ingeniørforeningens normalregulativ. *Ved forsyningsledninger må forstås de ledninger, der er beregnet til tilslutning af stikledninger til de enkelte ejendomme, — i modsætning til hovedledninger, hvortil stikledninger ikke direkte kan tilsluttes —. Det må være en forudsætning, at forsyningsledningerne fører forbi vedkommende ejendomme, jfr. forslagens § 52, stk. 1.*

Det følger af bestemmelsen, at kommunalbestyrelsen ikke behøver at afholde udgifterne ved forsyningsledninger over vandafgiften eller den almindelige ligning, således som det normalt sker med hensyn til *hovedledningerne* og selve vandværksanlægget. Det er dog ikke meningen, at bestemmelsen modsætningsvis skal forhindre, at også udgifter ved *hovedledning* og vandværksanlæg dækkes ved bidrag fra en grundejer, f. eks. fra et udstykningsforetagende.

Det følger dernæst af bestemmelsen, at udgifter til forsyningsledninger kan pålægges grundejerne, selv om de ikke eller ikke for tiden ønsker at få vand fra vandværket. Der er herved en forskel fra den mulighed, som kommunerne efter det lige oven for nævnte rent faktisk har til at forlange bidrag fra grundejere også til hovedledninger og til selve vandværksanlægget, idet denne mulighed kun foreligger i forbindelse med ønske om tilslutning til værket.

Med hensyn til den nærmere fordeling af udgifterne ved forsyningsledninger på grundejerne henvises til bemærkningerne til § 54.

Til § 52.

Stk. 1 svarer til KF § 25, stk. 1. Bestemmelsen er almindelig i kommunale og private vandværksregulativer, og findes også i Ingeniørforeningens regulativ. Der må i reglen træffes særlig aftale om levering af vand til industriel brug.

Stk. 2 svarer til KF § 25, stk. 5, der er nyt. KFs bestemmelse om pålæg fra sundhedsmyndighederne er dog udeladt, da den dækkes af nærværende forslags § 50. Vandindlægsarbejder, der foranstalles af grundejeren, skal udføres af autoriseret vandmester, jfr. lov nr. 132 af 13. april 1962 om visse tekniske installationer § 2.

Stk. 3, 1. pkt., svarer til 1857-lovens § 6, 2. pkt. og KF § 25, stk. 3, 1. pkt. Lignende bestemmelse findes bl. a. i Ingeniørforeningens regulativ. Om udførelse af arbejdet ved autoriseret vandmester henvises til bemærkningerne til stk. 2. § 52, stk. 3, 2. pkt., svarer til KF § 25, stk. 4, der er nyt.

Stk. 4 svarer til 1857-lovens § 6, næstsidste pkt., og KF § 27, stk. 4. Forskellige regulativer har tilsvarende bestemmelser, således Ingeniørforeningens regulativ.

Til § 53.

Stk. 1 stemmer med § 25 i lovbekendtgørelse nr. 13 af 19. januar 1967.

Stk. 2 svarer til KF § 26, stk. 1, der bygger på 1857-lovens § 8, første og sidste pkt. Tilsvarende bestemmelser findes bl. a. i Ingeniørforeningens regulativ.

Stk. 3, 1. pkt. svarer til KF § 27, stk. 2, 1. pkt., der er i overensstemmelse med 1857-lovens § 12 og med § 9, 1. pkt., i det københavnske vandværksregulativ af 15. maj 1945. Tilsvarende bestemmelser findes bl. a. i Ingeniørforeningens regulativ.

Stk. 3, 2. pkt., svarer til KF § 27, stk. 2, 2. pkt., der stemmer med § 9, 2. pkt., i det københavnske vandværksregulativ; også denne bestemmelse findes bl. a. i Ingeniørforeningens regulativ. Bestemmelsen sigter bl. a. til forbud mod havevanding og bilvask med slange i tørkeperioder. Det er fundet nødvendigt at udtale, at kommunalbestyrelsen ikke bliver erstatningspligtig i anledning af sådanne indgreb i vandforbruget.

Til § 54.

Bestemmelsen fastslår i overensstemmelse med KF § 27, stk. 3, der bygger på 1857-lovens § 14, at der for hvert kommunalt vandværk skal udfærdiges et regulativ, der skal være stadfæstet af indenrigsministeren.

Regulativet skal for det første, som foreslået i KF § 27, stk. 1, sidste pkt., indeholde nærmere regler om grundejernes pligt til at betale for vand-